

ПОДРАНИЛА ЗИМА

Уплашено Лѣто тихо проговори:
Мила стрино-Есень, що пропусна въ двори
Зима бѣлокоса — твоя зла етърва —
Своитѣ палатки бѣли да разпѣва
Горе на високо по Стара-Планина,
Мусала, Родопа, Рила и Пирина,
Да заснѣжи вече миризливи пѣши
И стада гоени рано да изплаши?
Натжжена Есень кротко отговаря:
Мило мое Лѣто, прошка — на менѣ стара,
Че не можахъ, драги, нито да усѣтя,
Тя кога е мълкомъ минала презъ плета.
Бѣхъ заета много изъ лозя, градини —
Съ прахове: позлата, кехлибаръ, рубини
Посрѣдъ листи вече малко пожълтѣли
Да разукрасявамъ плодове узрѣли,
Да наливамъ вредомъ сладнина дѣхата,
За да ми се радватъ птички и децата.

Чичо Стоянъ.